

‘ಸತ್ಪರಿಣಾಮ’ವೆಂದರೆ ಕೆಲವರು ಹಲವರನ್ನು ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿದ್ದು, ಕೃತಕ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನೂ ಕೂಡ, ಅವನ ಬಳಿ ಹಣ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಈ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿ, ಹಣಗಿ ಹಣಗಿ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಆಗುತ್ತಿರುವ ಪರಿಣಾಮ ಇದೇ. ಸಂಕಟದ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಪರಿಹಾರವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಹೃದಯದಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಈ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿದ್ಯೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಅಗಾಧ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಾವು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಪರಿಶುದ್ಧ ನನ್ನಾಗಿ, ಸುಸಂಸ್ಕೃತನನ್ನಾಗಿ, ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಹನಶೀಲನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದರ ಕಡೆಗೆ ತೊಡಗಿಸಿದ್ದರೆ ಆಗ ಪ್ರಪಂಚ ಈಗಿರುವದಕ್ಕಿಂತ ಸಾವಿರ ಪಾಲು ಸಂತೋಷದಿಂದಿರುತ್ತಿತ್ತು...”

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಶ್ನಾತ್ಮ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಕೆಡುಕುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದರೆ ನೀವು ಕೇವಲ ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿ ಹೃದಯದ

ಸಂಸ್ಕರಣವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತೀರಿ. ಇದು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು, ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.”

ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳ ಉದ್ದೇಶವಿಷ್ಟೆ: ಇಂದು ‘ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ’ಯ ಮುಂದೆ - ‘ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬಯಸುವವನ’ ಮುಂದೆ - ಹಲವು ಸವಾಲುಗಳಿವೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂಬ ಹುಚ್ಚುಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಮುಳುಗುವುದು ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಸ್ವ-ಸಂಕಲ್ಪದ ಬಲದಿಂದ ಈಸಿ ದಡ ಸೇರುವ, ಅದರ ಮೂಲಕ ತನ್ನತನದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇದೆ. ಈ ಎರಡನೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವೆಂದೂ, ಅಷ್ಟೇಕೆ ಅವ್ಯಾವಹಾರಿಕವೆಂದೂ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತೋರಬಹುದು. ಆದರೆ ವಿವೇಕಿಗಳ ನುಡಿಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ಸಂಕಲ್ಪವೊಂದಿದ್ದರೆ ಹೊಸ ದಿಗಂತವು ತೆರೆದೀತು!

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಉಪದೇಶಗಳು

❖ ಮಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ದೇಹ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗುವುದು. ಭಗವಂತನ ಮಂತ್ರ ಜಪ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಪವಿತ್ರನಾಗುವನು. ಎಲ್ಲವೂ ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗದೆ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಯಾರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು? ಶುಕ, ವ್ಯಾಸ, ಶಿವ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳು ಅಷ್ಟೆ.

❖ ಪ್ರಶ್ನೆ: ವಿಚಾರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಇಲ್ಲದಾದೀತು?

ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗದೆ ವಿಚಾರ ನಿಲ್ಲದು.

❖ ಭಗವಂತನಿಗೋಸ್ಕರ ಯಾರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬಲ್ಲರು? ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತರಾದವರ ವಿಧಿಯೇ ಖಂಡಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತ ತನ್ನ ಕೈಬರಹವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಳಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾದರೆ ಏನಾಗುವುದು? ಎರಡು ಕೋಡು ಮೂಡುವುದು? ಇಲ್ಲ, ಸದಸದ್ವಿಚಾರವುಂಟಾಗುವುದು, ಜ್ಞಾನಚೈತನ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು. ಅವನು ಜನನ ಮರಣದಿಂದ ಪಾರಾಗುವನು. ಭಾವದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಲಭ್ಯವಾಗುವುದು. ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ಯಾರು ತಾನೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ? ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಭಗವಂತ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾನೆ? ಭಾವದಲ್ಲೇ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಭಾವದಲ್ಲೇ ಉಂಟಾಗುವುದು.

❖ ನರೇನ್ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, ‘ಅಮ್ಮಾ, ಯಾವ ಜ್ಞಾನ ಗುರುವಿನ ಪಾದಪದ್ಮಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಮುಖಗೊಳಿಸುವುದೋ ಅದು ಅಜ್ಞಾನ. ಗುರುವಿನ ಪಾದಪದ್ಮಗಳಿಂದ ದೂರ ಹೋದರೆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ?’ ಅಂತ. ನೀನು ಈ ಜ್ಞಾನದ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಭಗವಂತನನ್ನು

❖ ಕಲೆಗಾರ ಕುಂಚದಿಂದ ಕಣ್ಣು, ಮುಖ, ಕಿವಿ ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಬರೆದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯುವ ಹಾಗೆ, ಭಗವಂತ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೇನು? ಇಲ್ಲ; ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅವನು ‘ಹೂಂ’ ಎಂದಾಗ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಸೃಷ್ಟಿಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ‘ಊಹೂಂ’ ಎಂದಾಗ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲದಾಗುತ್ತದೆ. ಏನೇನು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಏಕ ಕಾಲಕ್ಕೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

❖ ಜಪತಪಾದಿಗಳಿಂದ ಕರ್ಮಪಾಶ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುವುದು. ಆದರೆ ಪ್ರೇಮ, ಭಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದು. ಜಪತಪಗಳೆಂದರೆ ಏನು ಗೊತ್ತೆ? ಅವುಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಕುಗ್ಗಿಹೋಗುವುದು.

❖ ವೃಂದಾವನದ ಗೊಲ್ಲ ಹುಡುಗರು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಜಪ-ಧ್ಯಾನಗಳಿಂದ ಪಡೆದರೆ? ಇಲ್ಲ, ಅವರು ‘ಬಾರೋ, ತಿನ್ನೋ; ಇದನ್ನು ತೊಗೊಳ್ಳೋ’- ಎನ್ನುತ್ತ, ಅಂಥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದದಿಂದ

ರಾಮಕಿಂಕರ ಭದ್ರಾಚಲ ರಾಮದಾಸ

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಅದರ ಹೆಸರು ನೆಲಕೊಂಡ ಪಲ್ಲಿ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬ. ಈ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಕಂಚೆಲ ಗೋಪಣ್ಣನು ೧೬೨೦ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನೇ ಮುಂದೆ ಭದ್ರಾಚಲ ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದನು. ಗೋಪಣ್ಣನ ತಂದೆ ಲಿಂಗಣ್ಣ ಮೂರ್ತಿ. ತಾಯಿ ಕಾಮಾಂಬಾ. ಲಿಂಗಣ್ಣ ಮೂರ್ತಿ ಗೋಲೊಂಡದ ಕುತುಬ್‌ಶಾಹಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ದೊರೆಗಳ ಬಳಿ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದರು. ಗೋಪಣ್ಣನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ ಅವರು ಮರಣ ಹೊಂದಿದರು. ಅವರು ಬಹಳಷ್ಟು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಸುಂದರಿಬಾಯಿ ಅವನ ಪತ್ನಿ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಗನೊಬ್ಬನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ರಾಘವ. ಗೋಪಣ್ಣ ಜನ್ಮಾರಭ್ಯ ರಾಮಭಕ್ತ. ಅವನು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ರಾಮನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಲವನ್ನೂ ಭಜನೆ, ಕೀರ್ತನೆ, ರಾಮಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ರಾಮ ನವಮಿ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗೋಪಣ್ಣನು ಯಾವತ್ತೂ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಮನನ್ನು ಹೊಗಳುವ ಆನೇಕ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ತಾನೇ ರಚಿಸಿ, ವೀಣೆಯನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ರಾಮನನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಭಜನಾನಂದದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಜ್ಞಾನ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆದರೂ ಆಡುನುಡಿಯಾದ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕವೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಾದಿಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಂದು ರಾಮನವಮಿಯ ಉತ್ಸವ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಡಗರ. ನೂರಾರು ಜನರು ಸೇರಿದ್ದರು. ಸಂತರು, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಬಂದು ಸೇರಿದ್ದರು. ವೇದಪಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ರಾಮಾಯಣ ಪಾರಾಯಣಗಳು ನಡೆದವು. ಸುಂದರಿಬಾಯಿಯು ಅಡುಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಯ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ನಡುನಡುವೆ ಮಗು ರಾಘವನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದು ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೀರ್ತನೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಈಗ ಗೋಪಣ್ಣನು ದಿವ್ಯ ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನನ್ನು ನೆರೆದಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಂದರಿಬಾಯಿ ಮಗುವಿಗೆ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ, ಮಲಗಿಸಿದಳು. ಮಗು ಶಾಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿತ್ತು. ಸುಂದರಿಬಾಯಿಯು ಅಡುಗೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿ, ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಹೋದಳು. ಇತ್ತ ಕಡೆ ಮಗು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎದ್ದು, ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅಡುಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಪೇರಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಅಕ್ಕಸಾತ್ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು. ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಮಗು ಸತ್ತೇಹೋಯಿತು. ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಂದ ಸುಂದರಿಬಾಯಿ ನಡೆದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಹೌಹಾರಿದಳು. ಆದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನ ನೆರೆದಿದ್ದನ್ನು ನೆನೆದು, ಮೌನವಾಗಿ ಆಳುತ್ತ ಕುಳಿತಳು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿ ನಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಪಣ್ಣನು ಪ್ರಸಾದದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಡುಗೆಯ ಮನೆಗೆ ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಂದನು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಏನೂ ತೋಚದೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಭಕ್ತರು ಕೂಡ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ನಡೆದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ದುಃಖಿತರಾದರು.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿಯು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವನು “ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಅನಂತರ

“ಮಗು ಸತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಉದ್ಘೋಷಿಸಿದನು. ಆತ ಮಗುವಿನ ದೇಹವನ್ನು ಸ್ವರ್ತಿಸಿದನು. ಮಗು ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿತು. ಅದರ ಅಂಗಗಳು ಚಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಯೋಗಿಯು ಮಗುವನ್ನು ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟನು. ಬೇರೆಯವರು ಹೋಗಿ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು ಮರೆಯಾದನು. ನೆರೆದಿದ್ದ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲ ಆ ಯೋಗಿಯು ಯಾರು ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಅವನು ಶ್ರೀರಾಮನೆಂದೇ ಗೋಪಣ್ಣನು ದೃಢವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಂಬಿದನು. ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ಸ್ವಂತ ವರಮಾನ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾವ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಕೈಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತವಾದ ಹಣವನ್ನು ಹೇರಳವಾಗಿ ದಾನಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಯಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಕಡೆಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಗಲೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಪಾತ್ರೆ ಪಡೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡವು. ಈಗ ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ; ಮುಂದಿನ ರಾಮನವಮಿ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುವಷ್ಟು ಹಣ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಇರಲಿಲ್ಲ—ಅದಕ್ಕೆ.

ಗೋಪಣ್ಣನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೋದರಮಾವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಅಂಕಣ್ಣ ಎಂದು. ಅಂಕಣ್ಣನು ಮುಸ್ಲಿಂ ದೊರೆಗಳ ಹತ್ತಿರ ದಿವಾನನಾಗಿದ್ದನು. ಈ ದೊರೆಯ ಹೆಸರು ತಾನಾ ಷಾ ಎಂದು. ಅವನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ, ಗೋಪಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಿ ಬಾಯಿ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಗೋಪಣ್ಣನು ಅಂಕಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೈನ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡ. ಅಂಕಣ್ಣ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ದೊರೆಗೆ ಹೇಳಿ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಮುಂದಾದನು. ಆದರೆ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಜರುಗಬೇಕಾಗಿರುವ ರಾಮನವಮಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು? ಕಡೆಗೆ ಅಂಕಣ್ಣನು ೧೦೦೦ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ಉತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ನೀಡಿದನು. ಇದರಿಂದ ಗೋಪಣ್ಣನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಾವನನ್ನು ರಾಮೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ರಾಮನವಮಿಯ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಆ ವರ್ಷವೂ ರಾಮೋತ್ಸವವು ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆದೇಬಿಟ್ಟಿತು. ಉತ್ಸವವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಗೋಪಣ್ಣನು ಅಂಕಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

ಅಂಕಣ್ಣ ತನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನನ್ನು ದೊರೆಗಳ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋದನು. ಈತನ ತಂದೆ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ದಿವಾನರ ಮಗನಿಗೆ ಬಂದೊದಗಿದ ದುರ್ದಶೆಯನ್ನು ಕಂಡು ದೊರೆ ತಾನಾ ಷಾ ವಿಸ್ಮಿತನಾದನು. ಕಡೆಗೆ ಅಂಕಣ್ಣನ ವಿನಂತಿಯ ಮೇರೆಗೆ, ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ಭದ್ರಾಚಲದ ತಹಸೀಲ್ದಾರನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು.

ತಮ್ಮ ಹೊಸ ತಹಸೀಲ್ದಾರನು ಭದ್ರಾಚಲವನ್ನು ಸೇರಲು, ಆ ಊರಿನ ಜನ ತುಂಬುಗೊರವದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಊರಿನ ಪುರಾತನ ರಾಮದೇವರ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ದೇವಸ್ಥಾನವು ಜೀರ್ಣವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು; ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಎಣ್ಣೆ ದೀಪ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಸಕಡ್ಡಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಾವಲಿಗಳು ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೊಸ ತಹಸೀಲ್ದಾರರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಅಂದಷ್ಟೇ ದೇವರಿಗೆ ಒಂದು ಹಾರ ಹಾಕಿದ್ದರು, ಅಷ್ಟೇ. ಅಲ್ಲಿನ ಪೂಜಾರಿಯು ಮಂದಿರವನ್ನು ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಹೊಸ ಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆತನ ಆಡಳಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಂಭಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ನಡೆಸುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಗೋಪಣ್ಣನು ಇದು ರಾಮನ ಆಣತಿಯೆಂದೇ ಬಗೆದನು. ದೇಗುಲದ ನವೀಕರಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವನೆಂದು ಅವನು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದನು. ರಾಮದೇವರು ಈ ಪವಿತ್ರಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ನಿಮಿತ್ತವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ತಾನು ಧನ್ಯನೆಂದು ಆತನು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಮುಂದೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ದಿನಾರಾತ್ರಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಗೋಪಣ್ಣನು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಗೋಲೊಡದ ಮನೆಯನ್ನೂ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಭರಣಗಳನ್ನೂ ಅವನು ಮಾರಿಬಿಟ್ಟನು. ದೇಗುಲದ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿ, ಗುಡಿಯನ್ನು ಕೆಡವಿಸಿದನು. ಹೊಸದೊಂದು ಭವ್ಯ ಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟನು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಾರಿ ಬಂದ ಹಣ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಎಳೆಷ್ಟೂ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಕಾರ್ಯ ನಿಲ್ಲಬಾರದಷ್ಟೇ. ಹೀಗಾಗಿ ದೊರೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ ಕಂದಾಯದ ಹಣವನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹಣ ಹೊಂದಿಸಿ, ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸೋಣವೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡನು. ರಾಮನವಮಿಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ದೇವಸ್ಥಾನ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಈ ಸಲದ ರಾಮನವಮಿಯನ್ನು ಭದ್ರಾಚಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆಚರಿಸಲು ಗೋಪಣ್ಣನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದನು.

ಪ್ರತಿವರ್ಷದಂತೆ ಈ ವರ್ಷವೂ ಅನೇಕ ಸಾಧುಸಂತರನ್ನು ಗೋಪಣ್ಣನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಔದಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂಥ ಸುಂದರ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಉತ್ಸವ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಗೋಪಣ್ಣನು ರಾಮದೇವರ ಉಯ್ಯಾಲೆ ಉತ್ಸವವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶ್ರೀರಾಮನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಶ್ರೀರಾಮದೇವರಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಚಿನ್ನದ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದನು. ಅವನು ಹಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಪುರೋಹಿತರು ಅದನ್ನು ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವರಿಗೆ ನಿವೇದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಡೀ ಭದ್ರಾಚಲ ಗ್ರಾಮವೇ ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಭದ್ರಾಚಲದಲ್ಲಿರುವ ರಾಮದಾಸರ ಪ್ರತಿಮೆ

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು ಸಹಿಸದವನೊಬ್ಬನು ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಗೋಪಣ್ಣನ ಮೇಲಿನ ಮಾತ್ಸರ್ಯದಿಂದ ಮುಸ್ಲಿಂ ದೊರೆಗೆ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದನು. ಕಂದಾಯದ ಹಣವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಗೋಪಣ್ಣನು ರಾಮನ ದೇವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಉತ್ಸವವನ್ನೂ ನಡೆಸಿ ದುಂದುವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ದೂರುಕೊಟ್ಟನು. ದೊರೆಯು ತನ್ನ ಹಣಕಾಸು ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಆತನು ಭದ್ರಾಚಲ ದಿಂದ ಇನ್ನೂ ಕಂದಾಯದ ಹಣ ಬಾಕಿಯಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ದೊರೆಯು ಕೋಪಗೊಂಡು, ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಎಳೆದು ತರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆಯಿತ್ತನು.

ಅಂದು ರಾಮನವಮಿ ಉತ್ಸವದ ಕಡೆಯ ದಿನ. ಆಗತಾನೇ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಗೋಪಣ್ಣನು ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೊರಗೆ

ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜಭಟರು ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿದರು. ಗೋಪಣ್ಣನು ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಮರುಗಿತು. ರಾಜಭಟರು ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ದರ್ಬಾರಿಗೆ ಎಳೆತಂದರು. “ಕಂದಾಯದ ಹಣವನ್ನು ಏಕೆ ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ರಾಜನು ಗದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಗೋಪಣ್ಣನು ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಒಡನೇ ಕಂದಾಯದ ಹಣವಾದ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ತಂದೊಪ್ಪಿಸುವಂತೆ ದೊರೆಯು ಆದೇಶವಿತ್ತನು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೋಪಣ್ಣನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು. ದೊರೆಯು ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ಗೋಲ್ಕಂಡದ ಕೋಟೆಯ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಬೇಕೆಂದೂ, ಹಣವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವ ತನಕ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡದಿರುವಂತೆಯೂ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಇತ್ತನು.

ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಗೋಪಣ್ಣನನ್ನು ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಕರೆ ಯೋಣ. ಅವನ ರಾಮಭಕ್ತಿ, ಶರಣಾಗತಿ ಮತ್ತು ಸೇವಾಮನೋ ಭಾವಗಳನ್ನು ಜನರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಅವನನ್ನು ಜನರೆಲ್ಲ ಗೌರವಿಸತೊಡಗಿದರು. ಗೋಪಣ್ಣನು ಸಂತ ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಯಾದನು.

ರಾಮದಾಸರು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸೆರೆಮನೆ ವಾಸ ವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಕ್ರೂರ ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು ಎಂದು ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾನಸಿಕ ನೋವಿನೊಂದಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಪರಿತಾಪದಿಂದಲೂ ಅವರು ನರಳಿದರು. ರಾಮದಾಸರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸರಳುಗಳನ್ನು ಇಡಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಸುಟ್ಟಗಾಯಗಳ ಮೇಲೆ ಖಾರದ ಪುಡಿ ಯನ್ನು ಸುರಿಯಲಾಯಿತು. ಕಬ್ಬಿಣದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಭಾರವನ್ನು ಅವರು ಹೊರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಚರ್ಮದ ಚಾವಟಿಯಿಂದಲೂ, ಮುಳ್ಳುಮುಳ್ಳಾಗಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗೋಳಕ ದಿಂದಲೂ ಅವರ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ನೂರಾರು ಬಾರಿ ಬಾರಿಸ ಲಾಯಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಹಳಸಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿದರು.

ಈ ಕಠಿಣ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಮದಾಸರಿಗೆ ರಾಮನ ಮೇಲಿದ್ದ ಶ್ರದ್ಧೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ನೂರಾರು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಈ ದಾರುಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ರಾಮದೇವರಿಗೆ ದೈನ್ಯದಿಂದ ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಕೊಂಡರು. ಕೆಲವೊಂದು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮ, ಸೀತೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಹಾಡಿಹೊಗಳುವರು, ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮದೇವರ ದಿವ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ ಆನಂದಪಡುವರು. ತಮ್ಮನ್ನು ಕಡುಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಿರುವುದಕ್ಕೆ ರಾಮದೇವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಒಮ್ಮೆ ಭಗವ ದಾನಂದದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಲೀನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಭಗವ ದ್ವಿರಹದಲ್ಲಿ ಅದು ತಲ್ಲಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಅವರು ರಾಮಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ; ರಾಮಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲಿಲ್ಲ; ರಾಮನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ.